iyökd

BÜLTENİ

ADRES:

Ahududu Sokak 34/1 Beyoğlu — İSTANBU

İSTANBUL YÜKSEK ÖĞRENİM KÜLTÜR DERNEĞİ YAYIN ORGANID

AF MI ÖZGÜRLÜKLERİN İADESİ Mİ ?

Af konusunu ele alırken,bunu sadece hukukî ve hümanist açıdan incelemek meseleye fazla bir açıklık getirmez. Bu nedenle affı toplumsal bir sorun halinde gündeme getiren fiillerin işlenişindeki maddî ortama,daha genel şekliyle son yıllarda dünya konjonktürü içerisindeki Türkiyenin konumuna kısaca değinmek gerekir.

Emperyalizmin girdiği son bunalım devresi,dünya halklarının bağımsızlık mücadeleleriyle yoğunlaşmış,Uzakdoğuda,Lâtin Amerika4da,Ortadoğuda halkın büyük direnişiyle karşılaşan gerici güçler yeni baskı yöntemleri uygulamak zorunda kalmışlardı.

Türkiyedeki son yasadışı uygulamalar ise bu genel politikanın yansımasından ibarettir. Emperyalizmin sömürü zincirinin kıymetli bir halkasını teşkil eden ülkemizde de tekelci sermaye gittikçe güçlenen halk cephesini çökertmek ve kendi aralarındaki bir takım çıkar çatışmalarını kabaca halletmek amacıyla baskı ve teröre baş vurdu.

1965 seçimlerinden sonra çeşitli sömürücü sınıfların ittifakı şeklinde de olsa politik iktidarını perçinleyen tekelci sermaye, ekonomik alandaki tahakkümünden de kuvvet alarak kendi politikasını uygulamaya koyuldu. Böylece (6I) anayayasasının öngördüğü reformları kasıtlı olarak gerçekleştirmeyen,çalışan kitlelerin yarattığı değerleri karıntokluğuna gaspeden,ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini kendi çıkarları gereği yabancılara peşkeş çeken,sermaye birikimini hızlandırmak için enflasyonu körükleyen,teşvik tedbirleri gibi kanunlarla devletin ve halkımızın her türlü olanaklarını bir avuç azınlık yararına kullanan ve burada saymakla bitmeyecek türlü girişimler yapan pekçok iktidarlar sıralandı peşpeşe.Tek amacı vardı bu iktidarların:sermayedarların milyarlarına yeni milyarlar katmak.Böylelikle,kapitalizm,ülkemizde güdümlü de olsa ,dışa bağımlı,çarpık da gelişse kendi zıttını doğuruyor çoğaltıyordu.

Verilen bağımsızlık mücadelelerinin ışığında;halkımız kendinden yana olmayan bu politikaya karşı duracaktı elbette.Nitekim öyle oldu.Ve işçiler grev kararları alıyordu;işgücünü kapitalistlere daha ucuza kaptırmamak için,köylüler toprak işgalleri yapıyordu;tefeci-toprakağası zincirini kırmak için,gençlik boykot ve işgallere varan eylemlere geçiyordu;sesini omuz omuza yürüyeceği halkına duyurmak için,sermayenin gözüdönmüşlüğüne set çekmek için,öğretmenler,memurlar,hatta toplum polisleri yürüyordu;hak için.

Sahibi : İ.Y.Ö.K.D. Adına M. Ali Karapekmez
Yazı İşleri Sorumlusu : Orhan Doğançay

... Ve 12 Mart Muhturası

Tüm özgürlükler kısıtlanırken, demokratik kuruluşlar tek tek susturulmaya çalışılıyor ve "tek sesli demokrasi" tezgahlanıyordu. "Yıkıcı faaliyetleri" yok etme edebiyatının arkasında sermayedarlarımız sosyal bunalımı hafifletmek ve sermaye birikimini hızlandırmak için baskı ve terörle yeni çıkış yolları arıyordu. Bu hareket şu gerçeği bir kez daha belgeliyordu: Hakim sınıflar ekonomik ve politik yapıları bozulduğu zaman, tantanalı himanizmalarını bir kenara bırakarak, bütün gücünü yürütme organlarında toplayabiliyor ve organize edilmiş bir terörle gerektiğinde yargıç kaleminin yanına, polis copunu ve asker süngüsünüde katabiliyordu.

... Ve işkenceler, Kontr-gerilla girişimleri

Oyunun son sahneleriydi artık. Tutukevleri, hapishaneler ve zindanlar devrimcilikleriyle tanınmış öğrenci ve aydınlarla dolup taşıyordu. Öyle ki delil diye ileri sürülen, her satırı birbiriyle çelişen ivedilikle hazırlanmış iddianameler... Ve basınımızda günlerce yer alan çarşaf çarşaf yayınlanan işkenceler... Ve giderayak bir kaç yetkilinin demeci: "Araştırdım işkence diye birşey yoktur" Ve yine sanıklardan önce baroların, avukatların sert tepkileri: "Birde bize sorun" şeklinde.

AFFIN ANLAMI NEDİR VE KAPSAMI NE OLMALIDIR?

Ülkemizde en başta düzeltilmesi gereken şey af sözcüğünün kendisidir. Af denilince ilk akla gelen şey, küçük bir çocuğun işlediği bir kabahatten dolayı büyükleri tarafından bağışlanmasıdır. Bizim anladığımız mânâda mahkumların serbest bırakılmalarının ise bununla hiçbir ilişkişi yoktur. Ancak ÖZGÜRLÜKLERİNİN İADESİ söz konusu olabilir. Gerçekten de burjuva demokrasilerinin yerleşmiş olduğu batı ülkelerinde mahkumların özgürlüklerinin iadesi, af kavramından ayrı kendi başına bir anlam taşıyan ve kökeni yunanca "amnistia" olan sözcüklerle tanımlanır. Küçük çocuğun kusurunun bağışlanması veya affı ise bu kavramlarla hiçbir ilişkisi olmayan "excuse" veya "pardon" kelimeleri ile ifade edilir.

Kanunlarımızda suç sayılan fiillerinden dolayı hapishaneleri dolduran kişiler (pek az bir kısmı hariç; vergi kaçakçılığı, suistimal vs. gibi) yoksul sınıf ve tabakalardan gelmektedir. Ve sayıları 70.000 i bulan bu kişiler yoksul oldukları ve bir yerde adaletsizliklere karşı çıktıkları için hapishanelere atılmışlardır. Bu karşı çıkışlar çok sayıda olduğu gibi değişik görünümdedirler. Hırsızlıktan dolandırıcılığa, cinayetten, ırzageçmeye kadar hepsi, temelinde kanunsuzluklarla dolu olan bir düzene tepki mahiyetindedir. Ama bilinçli, ama bilinçsiz, Bilinçli tepkiler muhakkakki daha değişik bir durum arzetmektedir.

Toplumumuzdaki bazı kişiler ileriye doğru değişimin tarihi gerçeklerini kavramışsa ve topluma bu fikirlerin ışığında yön vermeye çalışmışlarsa, yasalarımıza göre onlar artık birer siyasi mahkum olma yolundalar demektir.

Burada söylenenlerin en tabii sonucu, suç oranının yoksulluk ve sınıfsal dengesizliklerle orantılı olarak arttığıdır.

Önce şunu iyice bilelim. Hakim sınıflar affı insanlık duyguları su üstüne çıktığından değil, halkımızın oluşturduğu özgürlük ve demokrasi cephesinin kuvvetini ve diğer yönüylede mahkumların, tutuklarının, onların yakınlarının toplumda oluşturduğu tahrip ve birikimi frenlemekten elde edecekleri faydadan dolayı istiyorlar. Ve bir gurubun temsilcileri osman oğullarının affını gündeme getirirken, kendi açılarından affı nasıl yorumladıklarını bir kez daha belirtiyorlardı.

./.

Bütün bunların ötesinde birde halkın istediği, zorla alınan özgürlüklerinin iadesi meselesi vardır. Bu iki faktörün dengesinde ancak af anlamı kazanır. Yani af hiçbir zaman ne bir lutuf nede bir atıfettir. O, toplumdaki sınıflar dengesinin belirlediği politik bir zorunluluktur. Ve son genel seçimlerde halkımız oyunu kullanırken zindandakiler için de koşmuştu sandığa. Ve gene onlar biliyordu ki; zindanlar tıkabasa dolu iken dışardakiler pek özgür sayılamazlardı.

Kişinin bilincini yaşadığı ortam belirlediğine, düşünce ve davranışını içinde bulunduğu toplum düzeni şekillendirdiğine göre gerçek suçlular kimlerdir?

Buraya kadar anlatılanların ışığında, ekonomik ve sosyal anarşiyi yaratanlar, ülkemizi bunalımlardan sürükleyerek iktidarda kalmayı amaçlıyanlar dışında suçlu arayanlardır.

Türkiyenin birkaç yıldır içinde bulunduğu ekonomik ve sosyal bunalımın sorumluları, bozuk düzenin suçlu kıldığı kurbanlar değildir. Bu sorumluluğu halkın yoksulluktan, gerilikten kurtulmasını amaçladığı için zindana düşmüş aydınlara ve gençlere yüklemek ise özünde tamamen yanlış bir tutumdur.

Önce şunu belirtelim. Af dileyen af edilir. Bizler, bu gün yazılarından, tercüme ve eylemlerinden dolayı zindanlara tıkılmış kişilerin af dileneceklerine inanmak değil, ihtimal dahi vermeyiz. Zira somut durum ortadadır. Ve bizce af dilenecek kimseler, çağdışı uygulamaları basit günlük olaylarmış gibi değerlendiren ve tezgahlayan gerçek suçlular olmalıdır.

Sosyal barış gibi sözler ise bugünkü şartlarda fazla gerçekçi değildir. Çünkü gerçek barış eşit şartlarda yapılır. Ezenin ezilenle masa başında yaptığı anlaşma ise ezilene zorla imzalattırılan bir mukaveleden öteye geçmez.

Hele affın üç aşağı beş yukarı pazarlık konusu edilmesi meselenin ciddiyetiyle bağdaşmayacak bir tutumdur. Ve devletin nizam ve kanunlarına karşı işlenen suç sayılan fiillerden sadece bilinçsiz olanı affedilmek isteniyorsa bu hareket çağımızda cahilliğe ve onun getirdiği (hırsızlık, dolandırıcılık, ırzatecavüz) gibi eylemlere tanınmış en büyük prim olacaktır.

Bütün bu yukarıda anlatılanlardan dolayı, gençlik olarak bu konudaki sloganımız şudur;

MÜCADELEMİZ, TÜM TUTUKLULARA, MAHKUMLARA VE HALKIMIZA ÖZGÜRLÜKLERİNİN İADESİ İÇİNDİR.

GERÇEK DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE GENÇLİĞİN YERİ

Çağımızda bağımsızlık mücadeleleri veren "geri bırakıtırılmış", yarı-bağımlı, yarı sömürge ülkelerde, devrimci düşünceyi benimseyen ilk kadroların çoğunlukla gençliğin içinden çıktığı, Dünya devrimci pratiğinin belgelediği somut bir gerçektir. Çünkü gençlik içinde bulunduğu koşulların elverişliliği nedeniyle halk kitlelerinden daha geniş olanaklara sahiptir.

Ülkemizin tarihine de bir göz atacak olursak, 1908 lerdeki "Genç Türkler"den 1919 ların "Ulusal Kurtuluşçuları"na ve günümüzdeki ilerici yurtsever mücadeleye varana dek gençlik her ilerici atılımın içinde yerini almıştır.

Bu nedenle, halkımızın gelişmekte olan gerçek demokrasi mücadelesinde gençliğin yeri ve görevleri devrimcilerin en büyük sorunlarından biridir. Günümüzde gençliğin önünde iki yol vardır: ya emperyalizmin sömürü alanında olan bir ülkenin köhne düzenini devam ettirenbürokratlar, tekelci sermayenin emrinde, modası geçmiş iktisat teorileri ile yoğrulmuş sekreterler, ve onun bugünkü temel politikasına uygun düşen montaj sanayiine bağle teknik elemanlar olarak yetişmek ve bu durumu kabullenerek, geleceği zaten karanlık olan bir yolu seçmek; ya da bu sömürüye karşı çıkıp halkımızın verdiği demokrasi mücadelesinde yerini almak...Gençlik karakteri icabı, bulunduğu objektif durumundan ve devrimci bilincini sübjektif olarak alma olanağından dolayı, tekelci sermayenin çanak yalayıcılığını yapacak yerde, onurlu bir devrimci olmayı tercih eder, ve böylece geleceğini halkının geleceği ile özdeşleştirir.

Önce şunu belirtelim: Gençlik bir sınıf mıdır ?

Sınıf en kısa deyişle; üretim ve üleşim ilişkilerinde durum ve çıkar farklılıkları gösteren insan kümeleri olarak tanımlanabilir. Örneğin, kapitalist toplumlarda, burjuvazi yöneten, işçi sınıfı ise yönetilen bir sınıftır. Yine burjuvazinin çıkarı aşırı kâr, yani en fazla sömürü, işçi sınıfınınki ise sömürülmemektir.

Bu durumda, yüksek öğrenim gençliği, ülkemizin içinde bulunduğu sosyo-ekonomik yapıya bağlı olarak, köken itibariyle küçük ve orta burjuva tabakalarından gelen, fiilen üretimle ilişkisi olmayan, ve geçici bir süreç içerisinde bulunan sosyal bir kategoridir. İçinde bulunduğumuz bu dönemde toplumumuzun en dinamik kesimlerinden birini oluşturan gençlik, aynı zamanda en dağınık, başıboş ve provokasyonlara açık örgütsüz bir durumdadır.

Yukarda anlatılanların ışığında, Üniversite gençliği, halkımızın verdiği bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine en aktif biçimde katılmalı ve bu katılmanın bilincinde olarak, Demokratik Üniversite kavgasını da tutarlı bir biçimde sürdürmelidir.

Gençlik, anti-demokratik yasalara, gerici yönetmeliklere karşı mücadelesini sürdürürken, diğer demokratik örgütlerle olan dayanışmasını güçlendirmeli ve demokrasi cephesinde gerekli yerini almalıdır.

Sonuç olarak, "Gençlik herşeydir", herşeyi yapar, yanılgısından uzak kalmak kaydıyla, kendi sorunlarımızı ülke sorunlarından ayırmaksızın ve Üniversiteleri odak noktası almaktan uzak tutmak şartıyla en kısa zamanda kendi demokratik öğrenci kuruluşları içerisinde, asgari müştereklerimiz üzerine kurulacak güçbirliği ilkesine bağlı kalarak mücadelemizi tutarlı bir şekilde sürdürmeliyiz.

TEMSİLCİLİK SEÇİMLERİ VE EGEMEN GÜÇLERİN KOKUŞMUŞ OYUNLARI

Ocak ayı ile başlıyan, üniversitelerde öğrenci temsilciliği seçimleri ile birlikte, egemen güçlerin yeni bir oyunu daha ortaya çıktı. Yeni Üniversiteler Kanunu'na göre öğrenci temsilciliği seçimlerinde %60 ın üzerinde katılma oranı isteniyordu. Bugün üniversitelerimizin çoğunda devam mecburiyeti yoktur, buna ülkemizin sosyo-ekonomik yapısının öğrenciler üzerindeki etkisini de eklersek, gerici üniversiteler kanununda böylesine bir maddenin bulunmasının, yurtsever öğrencilerin fakülte yönetim kurullarında temsil edilmesine engel olmak için konulduğu ortaya çıkar. Nitekim birçok fakültelerde bu yüzden seçimlerin yapılamamasına rağmen seçimin gerçekleştiği yerlerde devrimci adaylar büyük oy farkıyla seçildiler.

Bu arada, her harekette olduğu gibi temsilcilik seçimlerinde de egemen güçler yine bir takım çirkin oyunlara girişmişlerdir. Kendilerine komando adını veren, öğrenci oldukları bile şüpheli bir takım azınlık gruplar seçimleri sabote etmek için okullarda olay çıkarmaya yeltenmişlerdir. Bu girişimleri, basına "İşletme Fakültesi Olayı" olarak geçmiştir. Tekelci sermayenin beslediği ve onların güdümünde olan bu faşist gruplara, Üniversite gençliği, kendilerini adam yerine bile koymayarak gereken cevabı vermiştir. Üniversiteler hiç bir zaman bu uşakların yuvaları olmayacak ve gençliğin "Demokratik Üniversite" mücadelesi bu gibi tertiplerle önlenemiyecektir.

ÜNİVERSİTEYE GİREMEYEN GENÇLER DİRENİŞE GEÇTİLER

Ülkemizin içinde bulunduğu geri bırakilmışlığın sonuçları, toplumumuzun her kesiminde bütün kokuşmuşluğu ile ortaya çıkarken bunun bir yansıma şekli de temelinden bozuk bir eğitim sisteminin toplumda yarattığı lise ve üniversite diplomalı işsizler ordusunun meydana gelişi olmuştur. Her sene olduğu gibi, bu sene de yüzbine yakın gencin sorumsuzca sokaklara terkedilmesi yıllarca ülkeyi yöneten egemen sınıfların ve uygulamaya çalıştıkları çarpık kapitalist sistemin ülkeyi çıkmaza sokmasının bir başka ürünüdür.

Üniversiteye giremiyen genç arkadaşlarımızın başlattığı açlık direnişinde, kendilerini destekler, vermekte oldukları bu demokratik direnişin yanında tüm Üniversite gençliği olarak yer almayı bir görev sayarız.
